

Steen Wrist Meedom
steenmeedom@gmail.com
17, Place du Grand Jardin
06140 Vence, Frankrig

Vence 1. September, 2020

Til Politidirektøren i København

Anne Barbara Sidenius Tønnes

Anmeldelse

Hermed anmelder jeg landsdommer Ulla Langholz, Østre Landsret, Bredgade 59, København for overtrædelse af stk.2 i

Straffeloven § 146

1. § 146

Begår nogen, der har domsmyndighed, eller hvem der tilkommer offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, der vedrører private, uretfærdighed ved sagens afgørelse eller behandling, straffes han med fængsel indtil 6 år.

2. Stk. 2.

Begås handlingen med forsæt til velfærdsfortabelse for nogen, er straffen fængsel indtil 16 år.

Ulla Langholz har med fortsæt favoriseret og uberettiget tilgodeset en juridisk medsøster i en dom, hun har afsagt i Østre Landsret og med denne afgørelse begået en uretfærdighed af dimensioner.

Sagen drejer sig om min sag mod Danica Pension om uberettigede udbetalinger til min ekshustru, der startede i 2012 og sluttede med denne dom i 2014.

Min ekshustru, Susse Mariann Terp Petersen, som er den person Ulla Langholz har tilgodeset, var biintervenient i sagen fordi hun, hvis jeg vandt sagen, kunne blive tvunget til at tilbagebetale et meget stort beløb til Danica Pension og derfor havde partsinteresse.

I forbindelse med efterforskningen i denne sag har jeg vedlagt det materiale, ØLR fik tilsendt af min advokat, kaldet **Bind 1 og 2** og hvor sagen som sådan indtil 2012, (hvor jeg tager over i denne anmeldelse) er beskrevet udførligt i næsten alle detaljer og jeg vil anbefale, at De rekvirerer arkivmaterialet i min sag fra henholdsvis Familieretshuset og Danica Pension, hvor kommunikationen mellem disse og min

ekshustru fra perioden 1. september 1998 til 1. april 1999 kan have deres interesse, fordi der kan være dokumenter, der viser at flere personer har begået mened, hvilket - som jeg ser det vil være en formildende omstændighed for Ulla Langholz. Såfremt De måtte ønske flere oplysninger kan jeg forsikre Dem om, at jeg har disse til rådighed, hvorfor De bare kan sende mig en e-mail med Deres ønsker.

Jeg går også ud fra, at De på et tidspunkt ønsker at afhøre mig.

Fordi sagen drejede sig om begunstigelser, der er påført uberettiget er det væsentligt at forstå hvilket grundlag der var for sådanne, hvorfor de aftaler min ekshustru og jeg havde indgået i vores separation, som Danica Pension har tilladt sig at fortolke, - hvilket de ikke er berettiget til –disse indgår som dokumentation i anmeldelsen på lige fod med mine fremsendte instruktioner til selskabet..

Rent redaktionelt har jeg samlet de dokumenter, der vil give Dem et hurtigt overblik, i bilag 0, der er min stævning fra 2012, bilag 0.1, der er den oprindelige aftale mellem min ekshustru og mig, der blev udfærdiget af mig, før vores afrejse til Frankrig, bilag 0.2, der er den aftale, der blev lavet aftenen før en pro forma aftale blev underskrevet, fordi min ekshustru ikke ville acceptere, at min IBM pension ikke kunne blive udbetalt uden et brev herom fra IBM, bilag 0.3, der er en beskrivelse af, hvordan forfalskningen af Bodelingsoverenskomsten fandt sted og hvordan aftalen så ud på forskellige tidspunkter og bilag 0.4 er den sag, der nu kører i Københavns Byret.

Resten af bilagene følger nogenlunde *flowet* i sagen.

Sidst i denne anmeldelse har jeg bilagt mit CV, samt tre lægeerklæringer, der henholdsvis er på dansk, engelsk og fransk.

Og da de har en vis betydning for sagen kan jeg oplyse, at den danske erklærer, at jeg har hjerneatrofi og er dement, den engelske, der er skrevet af den på tidspunktet mest anerkendte neurolog i Frankrig, siger at denne diagnose var forkert og at jeg i stedet lider af endogene depressioner og panikangst og den sidste er en erklæring fra min sædvanlige læge, der skriver at jeg havde et alvorligt alkoholforbrug, når min ekshustru påførte mig stress.

Dette sidste kan jeg selv bekræfte, idet jeg besvime med en promille på 3.3, da min ekshustru i 2003/4 havde fået alt, hvad jeg ejede konfiskeret på grund af bevisligt ugyldige dokumenter og usande påstande, men den hændelse beskrives senere.

I dag findes der medicin med samme virkning, men dengang var det mest kendte middel mod panikangst altså alkohol.

Ved siden af det af min franske neurolog skrevne havde han gennem en scintigrafisk scanning i 1997 kunnet konstatere, at jeg i princippet hverken kunne gå, tale eller skrive, og da jeg kunne bekræfte at jeg i 1990 havde måtte få lavet et gummistempel til min sekretær med min underskrift, fordi jeg ganske enkelt ikke *kunne* skrive og at min far havde haft syv hjerneblødninger, der også kun i mindre grad havde givet lammelser, havde vi begge en klar mistanke om, at der kunne være tale om hjerneblødninger og han fastlagde derfor et meget langvarigt og i øvrigt

anstrengende optræningsprogram, hvis fremskridt blev konstateret med årlige scanninger, der viste gode resultater, men det blev først gennem yderligere udviklingen i scanner teknologien i slutningen af 2012 påvist, at mine mange helbredsmæssige problemer faktisk skyldtes tre hjerneblødninger i 1989/90, - man fandt tre ar på hjernehinden - men at min hjerneatrofi – det er et mellemrum mellem hjernen og kraniet - havde tilladt blodet at koagulere uden at presse på andre steder i hjernen.

Jeg var således ikke besvimet, hvilket var en del af årsagen til fejldiagnosen.

I 2012 blev jeg erklæret rask, og jeg har siden kun haft nogle få mindre hjerneblødninger, sidst ved den nedenfor nævnte §399 sag, og så kommer jeg ikke til at skrive særligt pænt i hånden resten af mit liv, hvilket De vil observere.

Jeg sender denne anmeldelse direkte til Dem, fordi jeg ikke har fundet politiets IT portal anvendelig for denne sag.

Sagen er ikke forældet fordi jeg hele tiden efter ØLRs dom i 2014 har været aktiv, hvor jeg først sendte sagen til Procesbevillingsnævnet med anmodning om tredje instans bevilling, idet jeg ville have bekræftet, hvad en underskrift **ikke** var, men jeg fik afslag, dernæst til Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, hvor en kvindelig dansk sagsbehandler afviste sagen, fordi jeg ikke havde vedlagt dokumentation for **afgørelsen** fra Nævnet, hvor enhver jurist der beskæftiger sig med sådanne sager bør vide at en sådan ikke eksisterer, idet man enten får **et ja eller et nej**. Jeg påklagede, men fik intet svar.

Derefter førte jeg en §399 sag i Højesteret, hvor en anden kvindelig jurist ikke fandt, at sagen opfyldte kravene, uanset at jeg kunne påvise, at jeg ikke kunne få sagen ind i et fransk Tribunal, fordi Bodelingsoverenskomsten var – fejlagtigt, jf. udtalelse fra advokat Sys Rovsing, der er ekspert i international ret - homologiseret efter Bruxelles I og derfor i Frankrig blev anset som et officiel retsdokument, der kun kunne behandles af en dansk domstol og i Danmark ikke kunne behandles, idet ØLR i dom jf. side 281 i Bind 2 havde afsagt dom om, at mine aftaler med min ekshustru var private aftaler, der skulle behandles normalt efter *lex situs* i Frankrig og altså ikke efter internationale konventioner.

Jeg skal her bemærke, at jeg er fuldt enig i at mine aftaler er private, ligesom De senere vil se, at Retten i Lyngby i dommen også var enig i heri.

Jeg har endvidere tilladt mig med jævne mellemrum, dels at sikre mig, at Danica Pension holdt min dossier åben og dels gennem over tyve breve i perioden op til nu, at gøre Danica Pension opmærksom på, at jeg ikke er færdig med sagen.

Heller ikke på den franske side har jeg været passiv.

Efter fogedsagen i 2004 henvendte jeg mig til fem (5) franske advokater, der en for en alle erklærede, efter en nøje granskning af hele sagen, at sagen ikke kunne føres i Frankrig, fordi Bodelingsoverenskomsten (den forfalskede) var homologiseret efter Bruxelles I og derfor nu kun kunne behandles i Danmark.

Bare rolig, jeg fik skam tilsendt ret store fakturaer.

Herefter henvendte jeg mig til den franske justitsminister med en begrænset beskrivelse af sagen, og denne vendte så et halvt år efter tilbage med et svar, der lød på at jeg skulle henvende mig til en advokat.

Så sendte jeg en total beskrivelse af sagen til den franske præsident, der meddelte mig, at han havde oversendt den til den franske justitsminister og der ligger den nu og venter på den erklæring, jeg har bedt Familieretshuset om at tilsende mig, jf. mit brev til Indenrigsministeren, bilag 9.

Det er kun langsommeligheden i den offentlige behandling, der har forsinket denne sag.

Såfremt De måtte ønske det kan jeg fremsende en pdf på ca. 400 sider, der viser min samlede aktivitet på området og jeg har endvidere lagt hele sagen op på:

<https://statsanstalten.wordpress.com>

hvor De kan se, at jeg nok ikke får nogen Oscar foreløbigt, men hvor jeg har beskrevet hele sagsforløbet gennem videoer.

Baggrund:

Sagen starter med min stævning af min ekshustru, jf. bilag 0.

Jeg måtte selv tage sagen, idet min advokat gennem mange år, - Brit Elling -, som jeg bad om at føre en sagen som i princippet var mod chefen for Danica Pensions juridiske afdeling, advokat Marianne Klausen, men Brit Elling kontaktede denne og forsikrede mig om, at jeg **havde** underskrevet nogle papirer, som min ekskone også havde haft gang i uden mit vidende, men den sag kører som oplyst i øjeblikket i Københavns Byret.

Herefter mente Brit Elling at det var bedre med en bodelingssag, der mislykkedes for hende og så mente hun at vi skulle prøve Forsikringsankenævnet og da det også mislykkedes for hende, satte jeg hende stolen for døren og sagde, at NU var det Danica Pension, hvorefter hun svarede, **at hun ikke ville føre en sag, der i princippet var imod en anden kvindelig advokat.** (Bilag 0.5).

Min hage hang ned i betydelig nærhed af min nagle og jeg fyrede hende naturligtvis på stedet ! Men hun havde da nået at fakturere en halv million DKK.

På opfordring fra Danica Pension gav den kvindelige dommer i Retten i Lyngby, som jeg desværre ikke husker navnet på, mig advokatpålæg og jeg havde så 14 dage til at finde en advokat, der havde tid, men ikke nødvendigvis hverken ekspertise eller erfaring.

Dommeren accepterede endvidere imod min skriftlige indsigelse, at acceptere min ekshustru som biintervenient, idet Danica Pension hævdede, at hun havde partsinteresse, fordi hun, hvis jeg vandt sagen, skulle tilbagebetale alt til Danica Pension, **hvilket måske ville ruinere hende.**

Mit argument imod dette var, at de omhandlede begunstigelser alene var blevet påført gennem konspiration mellem advokat Marianne Klausen, som var ansat i

juridisk afdeling i Danica og af uforståelige grunde var blevet sagsbehandler på min sag og min ekshustru og at Marianne Klausen derfor var indkaldt som vidne i sagen. Såfremt Retten accepterede min ekshustru som biintervenient ville der derfor opstå en situation, hvor min ekshustru ville sidde ansigt til ansigt med Marianne Klausen, når denne i princippet skulle vidne mod min ekshustru.

Men den kvindelige dommer prioriterede min ekshustrus økonomi over retssikkerheden og gav tilladelsen.

Dette er simpelthen uhørt i lande, vi normalt sammenligner os med.

Dommeren fik derefter en mandlig kollega, der som næsten 70-årig var på vej til pension, til at føre hovedforhandlingen, og da han refererede mit udsagn om, at jeg **aldrig** havde talt med Danica Pension, at jeg **aldrig** havde accepteret påtegningerne på de omhandlede ratepensioner og at min ekskones pensioner **skulle** have været opført på allongen til den såkaldte Bodelingsoverenskomst til at jeg **havde** talt med Danica Pension, at jeg **havde** accepteret de omhandlede begunstigelser og at det **ikke** var meningen, at min ekshustrus pensioner skulle have været påført, var der jo ikke nogen sag, hvorefter dommen blev, at Danica Pension ikke kunne have handlet anderledes.

Da man – efter afskaffelsen af retsreferatet – ikke ser sit vidnesbyrd refereret før man modtager dommen, havde jeg kun mulighed for at anke sagen til ØLR.

Jeg skrev efterfølgende et brev til justitsministeren Karen Hækkerup, hvor jeg forsøgte at give et billede af dansk retssikkerhed, anno 2014, jf. bilag 1, hvor referatet er vedlagt med mine kommentarer påført.

Jeg skal her indskyde, at sagen nemt kunne opfattes som et tilfælde, hvor en mand har fundet en ny model, og derefter gerne ser sine tidligere aftaler med sin ekshustru annulleret.

Intet kunne være mere forkert.

Sagen var, at min ekshustru havde fået den ugyldige og forfalskede første version af Bodelingsoverenskomsten jf. bilag 0.3 homologiseret i Frankrig og allerede én gang havde fået konfiskeret alt, hvad jeg ejede og til enhver tid kan gøre det igen, hvilket fremgår af mit brev til justitsminister Nick Hækkerup, jf. bilag 2.

En homologisering kan bedst beskrives ved et eksempel:

En mand bliver idømt et hustrubidrag, flytter til udlandet og betaler ikke.

Ekshustruen kan så få mandens opholdsland til at acceptere dommen, såfremt der mellem de to lande er indgået en konvention herom, i et sådant tilfælde en konvention, der hedder Bruxelles I, og så få fogeden i dette land til at inddrive hustrubidraget. Selve aftalen kan ikke ændres af opholdslandet.

Separations og skilsmissegodkendelser og private aftaler kan ikke behandles efter Bruxelles I.

Danmark har indgået en række sådanne konventioner, der er tilpasset forskellige anvendelsesområder.

Men årsagen til, at jeg førte sagen var ganske enkelt min daglige frygt for, at fogeden skal banke på, fordi homologiseringen fortsat er gældende for en del af den forfalskede aftale i 2017 fik jeg et brev fra min ekshustru, hvor hun krævede flere penge, fordi min ratepension, hvorefter hun fik penge udbetalt på grund af de uberettigede begunstigelser.

Og når jeg tør, endnu før en dom foreligger i Københavns Byret, jf. bilag 0.4, at kalde dokumentet ugyldigt og forfalsket er det fordi beviset er uomtvisteligt, jf. bilag 0.3.

Jeg har selv udarbejdet originalen af allongen, der er bortkommet, men som indeholdt min ekshustrus pensioner, der er en lille kilometer mellem mine pensioner og underskrifterne, hvor min ekshustrus pensioner skulle have været, advokaten har ikke underskrevet den, hvad en sådan skal i Frankrig og der foreligger to forskellige kopier af, hvad der skulle være fra samme original, underskrifterne står ikke samme steder og jeg vedkender mig ikke min signatur på den ene kopi.

For god ordens skyld skal jeg anføre, at Københavns Byret har afvist den ovennævnte sag fra 2020, fordi Retten mener, den indeholder et kriminelt element, hvorfor jeg har stævnet Københavns Byret for at krænke mine menneskerettigheder, så det skal der nok komme megen sjov ud af, især fordi De senere vil se, at Statsadvokaten henviste mig til at anlægge en civil sag, da han godkendte, at der ikke var noget grundlag for efterforskning.

Sagen i ØLR mod Danica Pension, 2014.

For at give Dem et hurtigt overblik over, hvad denne anmeldelse drejer sig om, vil jeg anmode Dem om at konstatere i Bind 1, side 14/14, at dommen i Retten i Lyngby på, at **Danica Pension ikke kunne have handlet anderledes.**

Herefter vil jeg anmode Dem om at læse bilag 4.2, der er brevet af 26. november, 1998 til mig fra Danica Pension.

Dernæst vil jeg bede Dem vurdere, om nedenstående fax fra mig til Danica Pension som også er vist i bilag 3 på nogen måde kan opfattes som et svar på dette brev?

SUSSE & STEEN MEEDOM

MAS BETTELGEUSE
2436 Chemin du Malvan
06570 St. Paul de Vence
TEL. 04 93329717

0033 indekser

St. Paul den 15.12.98

15 DEC. 1998

Danica

Att.: Advokat Marianne Klausen

Telefax 45232702

Med reference til behagelig telefonsamtale dags dato skal vi meddele:

1. Vi ønsker skæringsdagen den 1. januar 1999, således at den første delte udbetaling bliver i slutningen af januar 1999.

2. Vi følger dit råd om, at der foretages en uigenkaldelig begunstigelse.

3. Vores datter Anne er ugift og har ingen børn. Vi drøfter situationen med hende i julen.

Policerne fremsendes efterfølgende.

Den fulde udbetaling ved årsskiftet indsættes således på Steen Meedom's konto i Jyske Bank, Birkerød.

Vi ønsker dig til sidst en glædelig jul og et godt nytår.

Med venlig hilsen

Steen Meedom

Susse Meedom

15/12 - delte
udbetaling
af de ind-
betalte pas-
ser i første
delte udbet.
til Anne. De-
betalt.

Som De kan se af bilag 3 er denne fax en del af en sekvens af 3 faxes, der alle vedrører min invalideforsikring og **ikke** mine ratepensioner

Til yderligere støtte for dette står der i brevet at skæringsdatoen er den 1. januar, 1999 og at den fulde udbetaling skal ske til mig ved årsskiftet.

Den eneste aktive forsikring eller ratepension, jeg havde på tidspunktet var min invalidepension.

Udbetalingerne fra mine rateforsikringer ville som ved alle andres starte, når jeg fyldte tres, den 14.11.2006. Hvilket jeg går ud fra at også dommere ved.

Selv om jeg skulle have modtaget brevet, ændrer dette jo ikke ved, at der ingen sammenhæng er mellem brevet af 26. november, 1998 og faxen af 15.12.1998.

Danica Pension har **ikke** i brevet anmodet mig om bekræfte aftalen, der er indsendt til selskabet af tredjepart, hvilket vel må siges at være usædvanligt og da jeg noget senere bad om at få mine originalpolicer udleveret, - som Marianne Klausen i brevet af 26. november, 1998 beder om at få tilsendt -, fik jeg meddelelse fra Marianne Klausen om, at disse var gået tabt i kommunikationen mellem hende og min ekshustru.

Det må stå helt klart, at efter at min ekshustru havde forsøgt at snige vore private aftaler ind som vilkår jf. bilag 9 var mine røde lamper tændte og såfremt jeg havde set de fremsendte – nu forfalskede – aftaler, ville min ekshustru ikke have fået en krone, og det vidste hun med sit kendskab til mig over mere end 25 år, så hun havde **ingen** interesse i, at jeg så breve – tværtimod.

Herefter vil jeg bede Dem konstatere i bilag 5, at dommen i ØLR lød:

Landsretten er enig i byrettens resultat og begrundelse herfor, idet bemærkes, at Steen Meedoms besvarelse af Danica Pension Livsforsikringsselskabs brev af 26. november, 1998 retteligt skete ved telefax af den 15. december 1998.

Hvorefter byrettens dom blev stadfæstet.

Det er dette denne anmeldelse drejer sig om !

Bilag 6 er mit brev til Ulla Langholz og bilag 7 er mit brev til Østre Landsrets præsident, Bent Carlsen, hvor jeg over for disse uddyber min frustration.

Hovedforhandlingen.

Retslokalet var opstillet med de tre dommere på det høje sæde.

Det var udelukkende retsformanden, Ulla Langholz, der som retsformand førte ordet. Hvem der førte referatet ved jeg ikke, men ansvaret for rigtigheden er retsformandens.

På den ene side sad Danica Pensions advokat, Christina Neugebauer, min ekshustru, advokat Susse Mariann Terp Petersen, hendes advokat Klavs Brammer og de blev senere suppleret med Danica Pensions vidne advokat Marianne Klausen.

På min side sad min advokat, Niels Ulrik Ottesen og min tidligere advokat i sagen, der nu var blevet rask efter lang tids sygdom, advokat Kirsten Reimers-Lund, som jeg havde bedt støtte min unge og uerfarne advokat.

Denne sidste kan De se bort fra, fordi hun ikke på noget tidspunkt kom til orde i

Retten.

Og lige bag mig sad min nydelige datter, der efter den nedennævnte fogedsag i 2004 ikke længere ønskede at se sin mor, og desværre præsenterede jeg hende ikke og hun kunne således have været opfattet som min nye model.

Det var altså en noget ulige kamp, men ikke alene det, retsformanden styrede forhandlingen så hårdt og så målrettet mod det, hun efter min mening havde opfattet som netop en sag om en mand, der ville ud af sine aftaler, at forhandlingen blev udmattende.

Jeg skal senere give Dem et konkret eksempel, så De vil kunne føle atmosfæren.

Min stævning, som de har set i Bind 1, side 31 og bilag 0, drejede sig udelukkende om, hvorvidt Danica Pension havde været berettiget til at påføre mine rateforsikringer med en 50% uigenkaldelig begunstigelse af min ekshustru.

Grundlovens §64 foreskriver at dommere skal holde sig til loven og den lov, der gælder i dette tilfælde er §103 i Forsikringsaftaleloven:

§ 103

Indsættelse af en begunstiget og tilbagekaldelse af sådan indsættelse er kun gyldig, såfremt den skriftlig meddeles selskabet eller optages i eller påtegnes policen af selskabet.

Så Ulla Langholzs opgave var klar.

Hun skulle undersøge og få bekræftet, at den skriftlige kommunikation jeg som policehaver havde ført med selskabet i perioden før påtegningen var i overensstemmelse med §103 og denne fulde kommunikation er vist i bilag 3.

Jeg har ganske enkelt ikke talt med, sendt e-mails eller fax til eller på nogen anden måde kommunikeret med Marianne Klausen eller nogen anden i Danica Pension, bortset fra en begunstigelse i tilfælde af dødsfald, som er vist i bilag 3.4 og er ifølge Bodelingsoverenskomstens stk.1 indtil jeg ved et rent tilfælde i midten af 2001 opdagede at de omhandlede begunstigelser var påført, hvorefter jeg henvendte mig til selskabet og fik at vide, at jeg havde accepteret påtegningerne.

Dette vil De kunne få bekræftet, når de har fået min dossier fra Danica Pension.

I bilag 4 kan De se, at min ekshustru mod mine strenge instruktioner om det modsatte, henvendte sig til Danica Pension og fremsendte den ugyldige og forfalskede Bodelingsoverenskomst som en normal henvendelse og derefter kontaktede Marianne Klausen i juridisk afdeling, som hun tidligere havde haft kontakt med i anden anledning.

Mit navn er udstreget, så Danica kan ikke være i tvivl om, at brevet er fra tredjepart.

De vil så spørge, hvorfor der er en henvisning til Bodelingsoverenskomsten i min fax af 30.9.98 (bilag 3) som min ekshustru havde udarbejdet til min underskrift og det var nøjagtigt, hvad jeg spurgte min ekshustru om, fordi Danica Pension jo ikke formodedes at have en kopi af aftalen og heller ikke skulle have den, fordi mine private aftaler var selskabet uvedkommende, og til dette svarede min ekshustru, at

det jo var den eneste måde, **jeg** kunne have dokumentation for og et vidne på, at vi havde ændret Bodelingsoverenskomsten fra at indeholde IBM pensionen til **kun** at indeholde min Danica pension, og det havde hun faktisk ret i, så jeg foretog mig ikke videre.

I retsmødet anmodede min advokat om at se en dokumentation, der modsvarede kravet i Forsikringsaftalelovens §103 og til dette henviste Danica Pensions til aftalerne i bilag 3, og til et brev, selskabet havde fremsendt den 26. november 1998, ikke anbefalet til mig på den eneste adresse, selskabet kendte, nemlig min postadresse hos min ekshustru, jf. bilag 4.2.

Bemærk igen, at brevet fra Marianne Klausen er et svar på min ekshustrus brev til Danica Pension, som jeg INTET kendskab havde til. Jeg forventede ikke noget brev.

Så det eneste, Ulla Langholz skulle have interesseret sig for var, hvorvidt den dokumentation, der er vist i bilag 3 var tilstrækkeligt til, at Marianne Klausen i juridisk afdeling i Danica Pension kunne instruere den normale sagsbehandler om at påføre den 50% uigenkaldelige begunstigelse på mine ratepensioner er først aftalen af 30.11.1998..

Det policenummer, der henvises til i fax af 30.9.98 var min Invalideforsikring og der er anført en procentsats på 75%.

Den næste fax er aftalen af 15.12.1998, der angiver en skæringsdato per den 1. januar, 1999 og mine rateforsikringer trådte først i kraft 14.11.2006, så der ses ikke at være nogen sammenhæng mellem noget som helst med 50% og andre forsikringer, hvilket Danica konfirmerer i brevet af 17.12.1998, og det viste kontonummer er stadig min invalideforsikring.

Dette godkender Ulla Langholz som tilstrækkeligt grundlag for Marianne Klausen til at påføre mine **rateforsikringer** de omhandlede begunstigelser i sin dom.

Derefter kom vidneafhøringen først af mig og jeg startede med at forklare, at retsreferatet fra Retten i Lyngby (bilag 1.2) var fyldt med fejl, hvoraf de væsentligste var at jeg havde sagt, at jeg **aldrig** havde talt med Marianne Klausen, at jeg **aldrig** på nogen måde havde instrueret Danica Pension om at påføre en 50% uigenkaldelig begunstigelse af min ekshustru på mine ratepensioner, fordi dette simpelthen ville betyde, at jeg mistede kontrollen med mine private aftaler og at det **bestemt** var meningen at min ekshustrus pensioner skulle have været påført allongen til Bodelingsoverenskomsten.

Dette udsagn er end ikke refereret i ØLR dommen, bilag 5, men i stedet er det refereret, at parternes udsagn var de samme som i Retten i Lyngby.

Dette er ren manipulation ! (Se bilag 6.)

Derefter var det min ekshustru, der forklarede, at jeg havde boet hos hende i et helt år efter separationen og at det var mig, der hver dag hentede post, og dette udsagn havde jeg ikke forventet og derfor ikke forberedt min advokat på, hvorfor jeg brød ind

og ville oplyse Retten om, at dette var **mened**, idet spørgsmålet var afklaret ved en skilsmisshed, jf. bilag 8.

Ulla Langholz afbrød mig uden at jeg overhovedet fik lov at sige noget som helst med en meget højroset erklæring om at jeg ikke måtte procedere.

Jeg havde fået - under skilsmisssagen i 2001/2 - to måneders udsættelse i det første møde i Retten, jf. bilag 8.1 - for at kunne indhente dokumentation for mit opholdssted hver eneste dag fra 22.9.98 og et år frem, hvorefter min ekshustru i næste retsmøde, konfronteret med denne dokumentation, indrømmede at det var pure opspind, men at hun ikke ville skilles, fordi jeg ikke kunne klare mig selv - efter hendes mening.

Så jeg blev skilt i 2002 og forholdet er anført i dommen jf. bilag 8.

Der kan herefter ikke rejses tvivl om, at jeg **ikke** opholdt mig hos min ekshustru efter den 6. oktober, 1998, der er datoen for separationen og at jeg således ikke har kunnet modtage brevet fra Danica Pension af 26. november, 1998, som på tidspunktet med post ville nå Frankrig ca. 10. december.

Som De kan se, fortalte min ekshustru også Retten, at hun første gang i 2004 hørte at jeg var dement. Den første lægeerklæring fra 1997 – den på dansk – der siger at jeg har atrofi og er dement er **stilet til hende!**

Når De læser mit brev til indenrigsministeren, bilag 9, vil De forstå, at jeg såfremt jeg havde set den forfalskede Bodelingsoverenskomst, ville min ekshustru ikke have fået så meget som en krone, og det vidste min ekshustru - som nævnt tidligere - med 25 års kendskab til mig, og hun havde derfor ingen interesse i, at jeg skulle se brevet – eller måske er det bortkommet i posten, hvem ved?.

Men jeg så først brevet med aftalerne bilagt, da jeg efter min ekshustrus konfiskation af mine midler i 2003/4 bad Marianne Klausen om al dokumentation i min sag, som hun så fremsendte otte (8) uger efter, men for sent, fordi jeg naturligvis nu var tvunget til at indgå en ny for min ekshustru mere fordelagtig aftale, der bl.a. omfattede et lån på 61.000 euros.

Jeg havde simpelthen ikke en krone til at betale husleje, regninger og føde og jeg måtte låne fra højre og venstre, idet enhver overførsel til min franske konto ville blive konfiskeret, fordi der ikke havde været nok på min konto til at opfylde min ekshustrus krav.

Efter min udbetaling på de 61.000 euros erklærede min ekshustru aftalen for ugyldig over for Marianne Klausen, der så ikke regulerede mine udbetalinger nedad som aftalt.

Aftalen kan ses i Bind 2, side 227.

Min ekskone ligefrem dansede på mit kistelåg, og hun forlangte gennem måneder flere og flere indrømmelser fra min side, før hun ville få frigivet mine penge, og jeg underskrev aftalen af frygt for liv og helbred, hvilket er dokumenteret i en e-mail til min advokat i bilag 9.1.

I betragtning af, at en dommer med så stor erfaring burde være klar over, at man ikke kan opholde sig hos sin ekshustru efter en separation uden at den ophæves per

automatik burde dommeren jo nok lige have lyttet, men det understreger min påstand om, at dommeren havde dømt sagen på forhånd og giver en indsigt i stemningen i retssalen.

Min ekshustru kunne ikke huske noget som helst om et brev af 26. november, 1998 fra Danica, men min advokat kunne på snedig vis bevise, at hun måtte have set det, og her brød Danica Pensions advokat ind, og sagde at min ekshustru aldrig havde nægtet at have set det og også dette var Ulla Langholz tilfreds med.

Min advokat begyndte så at udspørge min ekshustru om, hvorvidt allongen i Bodelingsoverenskomsten var forfalsket, jf bilag 0.3.

På dette tidspunkt var det kun klart, at der var en meget stor afstand mellem fortegnelsen af mine pensioner og underskrifterne nederst på siden, og at jeg benægtede min signatur – jeg så først at de to kopier var forskellige ved et tilfælde i 2012 - og så mit udsagn i bilag 0.4, hvor jeg fortæller at det var mig, der havde skrevet allongen på vores fælles PC og at min ekshustrus pensioner var med på allongen og at jeg på underskriftstidspunktet hos advokaten den 22.9.1998 havde set at advokaten havde ødelagt mit mesterværk med sin store svungne underskrift og at min ekshustrus pensioner også var påført på det tidspunkt og at falskneriet måtte være udført efter dette tidspunkt.

Umiddelbart efter at min advokat havde påbegyndt denne del af afhøringen brød Ulla Langholz ind, og spurgte min ekshustru om hun havde forfalsket allongen og da hun svarede: **Nej, det har jeg da sandelig ikke!**, gjorde Ulla Langholz tegn til min advokat om at fortsætte til næste punkt, som var homologiseringen og konsekvensen af, at den stadig var gyldig i Frankrig, men selv om jeg havde brugt mange timer på at uddanne min advokat i dette emne, lykkedes det ham ikke at få dommeren til at forstå, hvad dette drejede sig om, og Ulla Langholz spurgte ikke ind. International ret er ikke inkluderet i det sædvanlige pensum på danske universiteter.

Herefter var det advokat Marianne Klausens tur og bemærk, at hun nu sad ansigt til ansigt med den person, min ekshustru, hun i princippet skulle vidne imod og heller ikke i den situation bad Ulla Langholz min ekshustru om at forlade lokalet.

Marianne Klausen forklarede, at hun havde haft en del telefonsamtaler med min ekskone, som havde fremsendt Bodelingsoverenskomsten med en allonge med mine pensioner påført og som svar på dette havde hun den 26. november, 1998 fremsendt et brev til mig med aftalerne vedlagt.

Hun var naturligvis klar over at jeg var syg og havde - ifølge min ekshustru - det meget dårligt og at jeg derfor stadig boede hos min ekshustru efter separationen, og at hun havde forsøgt at forklare min ekskone gennem flere telefonsamtaler de lidt komplicerede skatteforhold vedrørende mine ratepensioner, hvorfor min ekshustru havde bedt hende sende det skriftligt, så jeg bedre – måske – kunne forstå problematikken i stedet for, at min ekshustru skulle forsøge at forklare det hele.

Hun forklarede at alt var gået helt normalt til og at hun havde haft opfattelsen af, at jeg hele tiden blev informeret.

Hun kunne ikke huske om hun havde talt med mig, men i Retten i Lyngby havde hun konfirmeret, at hun aldrig havde set eller talt med mig, så hun er nok blevet oplært at Danica Pensions advokat før mødet.

Herefter spurgte min advokat hende om, hvordan hun var kommet frem til de 50%, fordi han ikke havde set denne sats nogen steder i dokumentationen og her refererede Marianne Klausen til den paragraf i Bodelingsoverenskomsten, hvori der står at alle ratepensioner, som anført på allongen skulle **deles** når vi fyldte tres – det gjaldt jo så kun mine, fordi min ekshustrus var forsvundet.

Her mente Marianne Klausen klart at det måtte jo være 50%, uanset min forklaring om at min ekshustrus gæld til mig – på tidspunktet ca. 1.3 millioner kroner skulle modregnes, ligesom al senere gæld.

Da jeg havde givet uigenkaldelighed på min invalideforsikring overholdt min ekshustru ikke en eneste aftale og en del af de 45.000 jeg betalte månedligt var 7.000 for at betale min skat, fordi vi havde en mundtlig aftale om dette – jeg kunne ikke selv klare opgaven på grund af mine sygdomme – og 8.000 var til min del af afdraget på min del af lånet i huset, så da vi blev skilt ophørte hun med at betale min skat, og skattevæsenet var jo ret ligeglade med mine private aftaler og efter huset blev solgt refunderede hun ikke dette beløb som aftalt i en aftalt af 21.9.1998, så hun fik lige ekstra 15.000 ind på kontoen, og jeg havde ikke råd til at sagsøge hende, men måtte vente til vi blev tres med at modregne, og det kunne jeg jo heller ikke, når hun havde fået Marianne Klausen til at påføre en 50% uigenkaldelighed.

Men det vidste jeg jo ikke ! Så når min ekshustru ikke holdt sine aftaler, var hendes svar, at det kunne vi modregne i ratepensionerne, når vi blev tres, og jeg havde ikke råd eller lyst til at føre retssager i Frankrig, så det måtte jeg så acceptere.

Ulla Langholz enten ikke ville eller ikke kunne forstå, at da netop mine ratepensioner var min sikkerhed for, at såfremt min ekshustru undervejs snød på vægten, så var det det sidste i verden jeg ville gøre, at give en sådan begunstigelse.

Her udspandt der sig en mærkelig diskussion blandt alle advokaterne i retten om hvordan man skulle opfatte **deles**, men Ulla Langholz skar igennem og sagde, at det måtte betyde 50%.

Dommeren burde have været klar over, at mine aftaler var private og derfor kun kunne behandles og fortolkes af en fransk ret, fordi såvel min ekshustru som jeg fortsat boede i Frankrig og lex situs derfor er gældende og såfremt hun havde gjort sit forarbejde grundigt, konstateret at dette allerede var afgjort af ØLR, se side 289 i Bind 2, hvor samme ØLR fastslår at mine aftaler er private og derfor afviser min sag om behandling i Danmark.

Det stod også i Retten i Lyngbys andet punkt i dommen og den havde hun da erklæret sig enig i, da hun afsagde sin egen dom.

Dommeren burde således vide, at hun ikke havde nogen som helst ret til at fortolke mine private aftaler ligesom Danica Pension heller ikke havde nogen som helst ret til at fortolke mine aftaler, men alene skulle rette sig efter mine skriftlige instruktioner, så igen kørte Ulla Langholz mod sit mål uden juridisk hold.

Der er yderligere tale om aftaler fremsendt af **tredjepart**, som Danica Pension ikke har bedt om eller fået min underskrift på, at de er gyldige.

Marianne Klausen erklærede i øvrigt, at ratepensionerne **skulle** påtegnes ved separationen, fordi de ellers – ved senere ændringer - ville blive beskattet med 59% og at dette var en yderligere årsag til, at hun havde påført begunstigelserne.

Dette er naturligvis noget gevaldigt sludder, fordi grunden til at der stod **deles** var netop at opnå den fleksibilitet, at jeg kunne få 100% udbetalt og såfremt alt var gået som planlagt, kunne vi så vælge at indgå en aftale om deling hos en fransk notar og få denne registreret som en retsgyldig aftale i et préfecture, hvorefter min ekshustru kunne få fogeden til at hente pengene hos mig, hvis jeg ikke betalte.

Denne fleksibilitet ville jo ikke være der med påtegning af de uigenkaldelige 50% og selv om jeg må tilstå, at jeg først i 2004 så blev bekendt med skattereglerne, ville fleksibiliteten også gælde i en sådan situation.

Hverken min ekshustru eller jeg ville have nogen interesse med at få 59% fjernet som skat før udbetaling, hvis vi ikke kunne blive enige og i så fald kunne vi jo begge have ført en retssag i Frankrig herom, for at få fastslået hvor meget, jeg kunne reducere udbetalingerne med, men som sagt var det allerede i 2009 blevet til 1.3 millioner kroner.

Marianne Klausen har sikkert ment det godt på dette tidspunkt, men det blev rigtigt skidt – i hvert fald for mig, der jo var **kunden** i Danica Pension, fordi min ekshustru nu kunne gøre, hvad der passede hende, **og det gjorde hun**.

Men hendes bemærkning om, at alt var gået normalt til holder som De har set ikke. For det første er det ikke normalt, at jurisk afdeling i Danica Pension behandler en sag. Det har man sagsbehandlere til, men Marianne Klausen og min ekshustru er juridiske medsøstre og så er det en anden sag.

Endvidere havde hun ikke fremsendt den erklæring om uigenkaldelighed, man skal underskrive for at selskabet vil acceptere uigenkaldelighed, som jo er som ordet siger **uigenkaldelighed**.

Min ekshustru havde ved registreringen af mine pensioner glemt en lille på 800 kr. om måneden og jeg fremsendte så den i 2010 til Danica Pension med en erklæring om 50% uigenkaldelig begunstigelse af min ekshustru for at se, hvad der virkeligt ville ske, hvis alt gik rigtigt til, og der fik jeg så den erklæring tilsendt til underskrift, jf. bilag 10.

De vil kunne se fra min dossier hos Danica Pension, at en sådan heller ikke blev fremsendt i 1998.

Det skal her bemærkes at Marianne Klausen på tidspunktet var menigt ansat, men året efter blev hun udnævnt til chef for den juridiske afdeling og hun erklærede nu, at min ekshustru var kunde på lige fod med mig, hvorfor selskabet kunne kommunikere med min ekshustru uden at informere mig, hun nægtede at holde møde med mig og min advokat og De kan i bilag 11 se, hvordan den mindste detalje blev kompliceret.

Hun kunne ganske enkelt nu dække over de **fejl**, hun havde begået, så her starter konspirationen og problemerne med at få noget som helst oplyst, se bilag 11.

I de efterfølgende år holdt min ekskone og Marianne Klausen møder mindst en gang om året og de har sikkert også udvekslet en del synspunkter per telefon og e-mail uden at jeg fik et referat eller kopi, men alt dette kan De få indsigt i ved at anmode om min totale dossier hos Danica Pension.

Konfiskationen af mine midler i 2003/4 blev ikke behandlet under forhandlingen og den er kun nævnt sporadisk i stævningen, men min ekshustru fik alle mine midler konfiskeret med anvendelse af den første version af Bodelingsoverenskomsten, den med IBM pensionen påført, men som var blevet ændret den 30.11.1998, hvor min ekshustru fraskriver sig IBM pensionen og bilag 12, hvor jeg giver min ekshustru et tilsagn om at give hende likviditetsmæssigt 2.7 millioner kroner, **hvis vi fik en ny aftale på plads.**

Min tanke var, at sammen med de penge, min ekskone skyldte mig ville min ekskone måske gå med til at fraskrive sig mine ratepensioner mod at sidde i en betalt lejlighed, og at hun så ville blive tvunget til at arbejde som advokat i Frankrig, som jo var hele grundlaget for vore aftaler jf. bilag 0.1, men som det fremgår forlangte min ekshustru at få konfiskeret **hele** det beløb, det var blevet til for mig, da vi fik en langt højere pris for huset end forventet.

Vi havde fået udbetalt det meste, da vi den 9. december, 2003 havde et møde med notaren om slutopgørelsen, der ikke var korrekt og jeg ville have en ny, når jeg vendte tilbage fra juleferie i januar 2004.

Der var forsvundet ca. 86.000 euros.

Men min ekshustru valgte altså i stedet at føre en fogedsag over for en mand, der havde behandlet hende fyrsteligt og jeg har stadig den opfattelse, at det var hendes sidste chance for at se mig død, før min livsforsikring udløb i 2007.

Ville en advokat virkelig fremlægge ugyldige dokumenter for en domstol uden at have sikkerhed for, at jeg ikke kunne svare igen?

Og min ekshustru havde jo et detaljeret kendskab til mit alkoholforbrug, når jeg fik mine anfald af panikangst og De så i indledningen, at her var promillen 3.3.

Ja, denne uhyggelige tanke får jeg faktisk i ny og næ, når jeg tænker på, at det kunne ske igen ved en ny fogedsag, men heldigvis er der nu kommet medicin, der virker, selv om det tager længere tid end med alkohol at få anfaldene dæmpet.

Men hvorfor fogedsagen ikke blev detaljeret behandlet under forhandlingen ved jeg ikke, men jeg tror at atmosfæren var så udmattende, at både min advokat og jeg var kørt træet.

Fogedsagen er vedlagt som bilag 13 og her kan De se, at den ugyldige Bodelingsoverenskomst er anvendt, fordi min ekshustru forlanger 20 års forudbetaling af IBM pensionen, De kan se at hun har anvendt bilag 12, og fjernet paragraffen om den nye aftale, som jo ikke var indgået, med hvidt blæk. De kan læse sagen i bilag13, der starter med min forklaring til min advokat og slutter med selve sagen.

Det er en gyser om en mand, der tager på juleferie med 177.000 euros på sin konto og kommer hjem, hvor der så står 76 centimes !

Jeg mangler at oplyse, at jeg både i 2009 og senere i 2012, da jeg fandt den sidste brik i puslespillet vedrørende allongen, anmeldte min ekshustru til det danske politi for dokumentfalsk – efter forgæves at have anmeldt den til det franske politi - og jeg anmodede fem gange skriftligt om at blive afhørt uden resultat.

Sagen, der blev undersøgt af en kvindelig kriminalassistent, blev afvist uden at jeg blev afhørt, som De kan se i bilag 14 og da jeg klagede til Statsadvokaten, fastholdt han afvisningen, hvor han i sidste paragraf i brevet refererer til, at jeg i stedet kan føre en civil sag og nu afviser Københavns Byret at jeg kan føre en sag, fordi der er et element af kriminalitet i den.

En gang imellem kunne man ønske at være dement !

ØLR Dommen, 2014.

Denne er vist i bilag 5 og husk venligst følgende som anført i begyndelsen af denne anmeldelse under Landsrettens begrundelse og resultat:

Landsretten er enig i byrettens resultat og begrundelse herfor, idet bemærkes, at Steen Meedoms besvarelse af Danica Pension Livsforsikringsselskabs brev af 26. november, 1998 rettelig skete ved telefax af den 15. december 1998.

Læs venligst bilag 3 igen – alt er min invalideforsikring og ikke mine rateforsikringer.

Læs venligst igen bilag 4.2 om brevet fra 26. november, 1998. Danica Pension anmoder ikke mig om, at tilbagesende bekræftelse på aftalernes rigtighed, og det er der ikke noget andet forsikringsselskab i hele verden, der ville undlade.

På grund af et brev, der meddeler uigenkaldelighed på min invalidepension, hvorfra min ekskone får udbetalt 75%, mener Ulla Langholz, at dette giver Danica Pension ret til at påføre mine ratepensioner med en 50% uigenkaldelig begunstiggelse af min ekshustru og dermed opfylder §103 i Forsikringsaftaleloven og at Danica Pension således ikke kunne have handles anderledes.

Tillad mig stiltfærdigt foreslå, at Danica Pension kunne have ladet helt være med at påtegne noget som helst på mine ratepensioner !

Disse påtegninger har ødelagt livet for min familie og mig i over femten år, fordi de betød at jeg mistede kontrollen med mine aftaler og fristede min ekshustru til at gøre ting, hun normalt ikke ville gøre og dermed ødelagde hun sit eget liv, idet vores datter og børnebørn ikke har villet se hende siden den ovenfor beskrevne fogedsag.

Dommeren går ud fra, at jeg har boet hos min ekskone og hentet posten, helt imod at jeg var separeret, at der i min skilsmisdom var klart udtrykt, at jeg ikke boede der, og at jeg skulle have modtaget et ikke anbefalet brev, jeg ikke selv havde bedt Danica Pension om at sende og derfor ingen anelse havde om ville komme.

Et sådant brev, der ikke er sendt anbefalet ville også kunne bortkomme i posten, og jeg kan vel ikke være ansvarlig for noget, jeg ikke har den ringeste anelse om.

Og endeligt ignorerer dommeren, at der ikke i dansk ret findes negativ accept, og jeg ikke aktivt har skrevet under på noget som helst i forbindelse med påtegningerne af mine rateforsikringer og at aftalen var fremsendt til Danica Pension af tredjepart og at Danica Pension **aldrig** havde bedt mig om en bekræftende underskrift af gyldigheden af denne.

Dommeren dømmer mig endvidere til at have underskrevet et ugyldig og forfalsket dokument og indikerer samtidigt, at det er mig og ikke min ekshustru, der har løjet om alt.

Det er HELT vildt ! Hvor er retssikkerheden i dette land ! Det er ganske enkelt en uhyggelig tanke, at dommere ikke kan forstå selv så simple ting som at læse tre dokumenter, der er en sammenhængende kommunikation, men i stedet kæder et af dem sammen med et helt uvedkommende dokument.

Ulla Langholz har truffet et **bevidst** valg om at tilgodese en juridisk medsøster, der ellers måske ville blive ruineret, og valgte i stedet at ruinere mig og lade mig gå i konstant frygt for at blive udpantet igen.

Hun valgte den for **hende** præfererede '*retfærdige løsning*' og brød dermed Grundlovens §64 og overtrådte Forsikringsaftalelovens §103.

Endeligt kan det ikke afvises, at selv om jeg fra starten af forhandlingen gjorde klart, at jeg vidste, hvad jeg havde skrevet under på og specielt, hvad jeg ikke havde skrevet under på, så havde Ulla Langholz i tankerne, at jeg var dement og nok ikke kunne huske noget som helst, i stedet for at tænke på, at jeg under alle omstændigheder jo var hjerneinvalid, og at hun derfor **netop** burde udvise den yderste agtsomhed for at sikre, at jeg ikke var blevet bedraget - **og det var jeg !**

Men som De så i bilag 0.4, - stævningen i den nye sag i Københavns Byret -, er det jo ikke mig, der er blevet bedraget der, men det samlede retssystem, da min ekshustru fremsendte den forfalskede aftale til **Overpræsidiets**, hvorefter den er anvendt i kopi såvel over for Danica Pension og Tribunalet i Grasse, **stemplet af Overpræsidiets**.

Den ugyldige aftale er nu registreret i Frankrig gennem Overpræsidiets stempling, som De så i mit brev til Indenrigsministeren, bilag 9, fik den så status som officielt retsdokument i Frankrig.

Som jeg har forklaret tidligere er det kun den eksekutive del af et dokument, der overføres til en fremmed stats retssystem, det er jo stadig **indholdet** af aftalen, min ekshustru har forfalsket og hendes handling i Frankrig er derfor igen dokumentfalsk over for det danske retssystem

Hvis §146 overhovedet nogen sinde skal have betydning må det være i denne sag.

Ulla Langholz studerede i øvrigt på Københavns Universitet samtidig med min ekshustru i perioden 1974 til 1978, hvilket ikke er ensbetydende med at de har kendt hinanden, men da min ekshustru og to veninder var mere end ti år ældre end alle andre, havde de fået øgenavnet **De tre Tanter**, så mon ikke ???

Jeg er nu blevet så foruroliget over retssikkerheden i Danmark, at jeg har besluttet at sende denne anmeldelse **fortroligt** til de institutioner, der tidligere har været involveret og som er omtalt i denne anmeldelse - Justitsministeren, Indenrigsministeren, Præsidenten for Højesteret og Præsidenten for Københavns Byret, men ikke Præsidenten for Østre Landsret og jeg vil senere overveje, hvordan jeg inddrager offentligheden gennem medierne, og i den forbindelse vil jeg bede Dem om, at oplyse mig om, hvordan De ønsker jeg skal forholde mig til dette ved at sende mig en e-mail med en instruktion.

Jeg ønsker, efter at have været ude for direkte forkerte, forvrængede og misvisende retsreferater, urimelige advokatpålæg til en samlet omkostning på 2.3 millioner kroner og efter at være blevet totalt ruineret af det samlede dansk-franske retsvæsen, at gøre befolkningen opmærksom på, at afskaffelsen af retsreferatet og i øvrigt indførelsen af minretssag.dk er så store fejlbeslutninger, at Danmark ikke længere kan betragtes som en retsstat og **at retsreferatet derfor bør indføres i en moderne form.**

Så jeg vil gerne have budskabet ud, men jeg vil naturligvis ikke genere Deres efterforskning.

Er De klar over, hvor mange millioner kroner, det har kostet samfundet, at en 70 årig døv dommer ikke kunne få et retsreferat skrevet korrekt ???

Endeligt vedlægger jeg som [bilag 15](#) mit åbne brev til Justitsministeren, og en bog, mine tidligere medarbejdere bad mig skrive om danNet, der er gået i glemmebogen, fordi det blev frasolgt af TDC for 4 mia.kr. i 2004, blot for at fortælle, sammen med mit CV, at jeg har gjort **mit** for Danmark og det lagde mig ned, men at jeg ikke kunne udholde at have været noget ved musikken og pludseligt føle at jeg blev nedstirret, hvorfor jeg måtte forlade mit hjemland, men også for at gøre Dem opmærksom på, at jeg faktisk nok vil lykkes med mit mål.

Jeg er blevet rask og jeg er vred !

Med venlig hilsen

Steen Wrist Meedom

steenmeedom@gmail.com

17 Place du Grand Jardin

06140 Vence, Frankrig.

Bilagsliste

- Bilag 0 : Stævning, Danica Pension, 2012.
- Bilag 0.1: Originalaftalen mellem Susse Terp og Steen Meedom.
- Bilag 0.2: Aftale, der sætter Bodelingsoverenskomsten midlertidigt ud af kraft.
- Bilag 0.3: Forklaring på forfalskning af aftalen.
- Bilag 0.4: Stævning, min ekshustru, 2020.
- Bilag 0.5: Brit Ellings afvisning af Danica Pension sagen.
- Bilag 1 : Brev til Justitsministeren om procesbedrager, Danmark – Frankrig.
Kommentarer til referat i Retten i Lyngby.
- Bilag 2 : Brev til Justitsministeren om ulovlig homologisering af forfalskede dokumenter.
- Bilag 3 : Ændring af overenskomst af 22.9.98.
- Bilag 3.2: Erklæring om uigenkaldelighed på invalideforsikring.
- Bilag 3.3: Bekræftelse fra Danica Pension.
- Bilag 3.4: Erklæring om begunstiggelse ved dødsfald.
- Bilag 4 : Brev fra Susse Terp til Danica Pension med ugyldig aftale.
- Bilag 4.2: Brev fra Danica af 26. november, 2020.
- Bilag 5 : ØLR dom, 2014.
- Bilag 6 : Brev til Ulla Langholz.
- Bilag 7 : Brev til Bent Carlsen.
- Bilag 8 : Skilsmisdom
- Bilag 8.1: Udsættelse af skilsmisssag..
- Bilag 9 : Brev til Indenrigsministeren.
- Bilag10 : Attest om uigenkaldelighed.
- Bilag11: : Brev fra Marianne Klausen.
- Bilag12 : Aftale om finansiering af Susse Terps lejlighed.
- Bilag13 : Forklaring af sagen om fogedsagen 2003/4.
- Bilag14: Afslag om politiundersøgelse.
- Bilag15 : Åbent brev til Justitsministeren.

